

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Jørgen Møller: Paa given Foranledning vil jeg gerne fremsætte nogle Bemærkninger vedrørende de Retningslinier, der i en Aarrække har været vejledende ved Behandlingen af Andragender om Indfødsret, idet jeg gør opmærksom paa, at der paa det foreliggende Lovforslag ikke findes optaget saadanne Personer, som automatisk har erhvervet Indfødsret efter 9. April 1940, og som i Henhold til Lov maa indgive særlig Ansøgning, saafremt de ønsker at beholde dansk Indfødsret.

I Betragtning af de Erfaringer, Danmark har gjort med Hensyn til de 19-aarige, der er født her i Landet, og hvis Forældre er fremmede Statsborgere, men som for en stor Dels Vedkommende under Besættelsen viste, at de var fjendtligt indstillet over for Danmark, er der al Grund til at overveje, om de paagældende Bestemmelser i Loven af 1925 om Erhvervelse af Indfødsret ikke bør ændres, saa at der stilles de samme Betingelser til disse Personer for at opnaa Indfødsret som til alle andre.

Af de Krav, der stilles for Tildeling af Indfødsret, skal jeg tillade mig særlig at fremhæve to, hvoraf jeg er enig i det første, men i nogen Grad Modstander af det sidste.

Det første Krav gaar ud paa, at den, der vil have dansk Indfødsret, maa have tilsluttet sig det danske Folkefællesskab, og herom kan der formentlig ikke være divergerende Meninger. Alligevel slipper alle de Personer igennem, som automatisk erhverver dansk Indfødsret, selv om de er danskfjendtligt indstillet.

Det andet Krav, der stilles, er, at vedkommende, der ønsker at blive dansk Statsborger, ikke maa have modtaget væsentlig Hjælp af det offentlige, uden at Hjælpen er tilbagebetalt. Jeg er af den Opfattelse, at man i hvert enkelt Tilfælde maa se paa, hvad den modtagne Hjælp er brugt til, inden man tager Beslutning om at afvise Ansøgeren.

Jeg ser for mig en gammel svensk Arbejder, som har været ca. 50 Aar her i Landet — han bor hjemme i min By; han er langt over de 70, men gaar endnu ud paa Vejarbejde og til lignende haarde Job. Enhver, der træffer denne gamle Mand, vil hurtigt blive klar over, at han er udslidt. Jeg har for Aar tilbage forsøgt at faa ham med paa Indfødsretsloven, men det lykkedes ikke, fordi han i Aarenes Løb har faaet en ikke ubetydelig Hjælp af det offentlige. Hans første Ægtefælle døde

tidligt, efterladende 4 Børn, som Faderen maatte anbringe i privat Pleje, hvad han naturligvis maatte betale for. Dette ligger mere end 30 Aar tilbage i Tiden, altsaa paa et Tidspunkt, hvor Forsorgen fra det offentliges Side paa dette Omraade ikke var saa udbygget som nu.

Jeg nævner et andet Eksempel hjemme fra min By; det drejer sig om en Arbejder, hvis Vugge har staaet i Vestpreussen. Hans Ægtefælle, der var dansk, var syg og senge-liggende i en meget lang Aarrække, indtil Døden udløste hende. Han har boet i Haderslev siden før Genforeningen; han har under hele Besættelsen været tro over for Danmark og igennem sit Medlemsskab i danske nationale Foreninger gjort sin Indsats for at holde sammen paa det danske Folk og værne om danske Interesser. Men han saavel som den første bærer den sorte Kokarde: han har faaet en ikke ubetydelig Hjælp, af det offentlige under sin Hustrus mangeaarige Sygdom, og derfor kan han ikke faa dansk Indfødsret.

Jeg kan ikke lade være med at drage en Sammenligning mellem dem, jeg først omtalte, der har vist sig som Fjender af Danmark, men som automatisk har erhvervet Indfødsret, og disse gamle Mennesker, der har gjort en Indsats i Samfundets Tjeneste, men som paa Grund af Sygdom og særlige Forhold i Hjemmet har faaet offentlig Hjælp.

Vi har i 1945 vedtaget en Lov om Eftergivelse i et vist Omfang af offentlig Understøttelse, men dens Bestemmelser faar ikke nogen Indflydelse paa de her nævnte Forhold. Jeg vil derfor meget alvorligt henstille til Myndighederne nu at faa ryddet op i de gamle Indfødsretssager og ikke at hænge sig i, om der er ydet lidt mere eller mindre Hjælp af det offentlige, men at se paa den enkelte Persons Indstilling over for det danske Samfund og paa, hvad den af ham modtagne Hjælp er anvendt til. Det danske Folks Indstilling over for dem, der har modtaget offentlig Hjælp, er jo efterhaanden blevet den, at de Personer, der er arbejdssky og drikfældige, som ikke vil forsørge deres Familie, og som af den Grund falder det offentlige til Byrde, skal ikke beskyttes, men at Personer, der gør deres Indsats i Samfundets Tjeneste, bør man ogsaa give dansk Statsborgerret.

Jefsen Christensen: Vi plejer jo ikke ved første Behandling af Lovforslaget om Indfødsrets Meddelelse at sige ret meget her i Salen, idet Lovforslaget i den Grad be-